

מדת בדת

לע"נ הגה"צ רבי גדליה בן רבי
אברהם איזמן זצוק"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 375 פרשת נצבים תשע"ט

שינון הדף היומי בדרך קצרה

מעילה י-טז

משנה ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ימותו ואם עברה שנתה ואבדה ונמצאת בעלת מום אם משכפרו הבעלים תמות ואינה עושה תמורה ולא נהנים ולא מועלים, דף יא ואם עוד לא כפרו הבעלים היא תרעה עד שתסתאב ותמכר ויקחו אחרת בדמיה והיא עושה תמורה ותמורתה כיוצא בה. **גמרא** בולד חטאת ותמורתה ושמתו בעליה המשנה לא מחלקת אם התכפרו בעליה או לא ואילו בסיפא יש חילוק אם התכפרו בעליה או לא, ומשנה זו כבר נשתנה במסכת תמורה ושם שנאזה לדין תמורה, ושנאזה כאן משום דין מעילה.

משנה מי שהפריש מעות לנזירותו לא נהנים ולא מועלים כי כולם ראויים לבא שלמים ואם מת והיו לו מעות סתומים הם יפלו לנדבה, ואם היו המעות מפורשים דמי חטאת ילכו לים המלח ולא נהנים ולא מועלים בהם ובדמי העולה יביאו עולה ומועלים בהם ובדמי השלמים יביאו שלמים והם נאכלים ליום אחד ואינם טעונים לחם. **גמרא** ר"ל מקשה מדוע המשנה לא מונה מפריש מעות לקנים שלא נהנים ולא מועלים כי הם ראויים להביאם תורים שלא הגיע זמנם ובני יונה שעבר זמנם, ומבאר רבא שהתורה אמרה במעות סתומים להביאם שלמים אך התורה לא אמרה להביא תורים שלא הגיע זמנם שהרי אינם ראויים למזבח.

משנה ר"ש אומר שיש קולא בדם בתחלתו וחומרא בסופו ובנסכים יש חומרא בתחילתם וקולא בסופם, בדם לא מועלים בתחילה אך משיצא לנחל קדרון מועלים בו ובנסכים מועלים בתחלתם אך לאחר שירדו לשיתים לא מועלים בהם. **גמרא** שנו בברייתא של ר"מ ור"ש מועלים בדם וחכמים אומרים שלא מועלים בדם, ועולא מבאר בטעמם של חכמים שנאמר ואני נתתיו לכם שלכם יהא, ואצל ר' ישמעאל למדו מלכפר שהדם ניתן לכפרה ולא למעילה, ור' יוחנן למד מהפסוק כי הדם הוא בנפש יכפר ונאמר בו הוא לפני כפרה כמו לאחר כפרה וכמו שלאחר כפרה אין מעילה כך אין מעילה לפני כפרה, ואין לומר שלאחר כפרה יהיה מעילה כמו לפני כפרה שהרי אין דבר שכבר נעשתה מצותו ומועלים בו, **עמוד ב** אך קשה שבתרומת הדשן מועלים אפילו לאחר שנעשתה מצותו, ויש לומר שתרומת הדשן ואברי שעיר המשתלח זה שני כתובים שיש מעילה אחר כפרה ושני כתובים הבאים כאחד אין מלמדים, אך זה מוכן למ"ד שלא נהנים מאברי שעיר המשתלח אך למ"ד שמותר להנות מהם מדוע לא נלמד

דף י יש לדייק שהרישא של הברייתא שמי שנהנה ממקצת דמי חטאת והביא חטאת נוספת המעות של הראשונה ילכו לים המלח זה כר"ש שסובר שחטאת שכפרו בעליה תמות, ובסיפא שכתוב שכל קרבנות המזבח למזבח זה כרבנן, וכן אמר רב גביהא מבי כתיל לרב אשי בשם אביי שהרישא של הברייתא הזו היא כר"ש והסיפא כרבנן.

רבא אומר שרב ור' יוחנן שנחלקו באפר שבתפוח יודו שאם נהנה מבשר קדשי קדשים שנטמא קודם זריקה או מאימורי קדשים קלים לאחר שהעלה אותם פטור, ולכאורה זה פשוט שהרי הוא לא מפסיד אותם, ויש לומר שבבשר קדשי קדשים שנטמא היינו אומרים שיש בו מצות שריפה לכהנים ובאימורי קדשים קלים יש מצוה להפוך בצינורא, קמ"ל שאינו חייב על כך.

רבא אומר במה שכתוב בברייתא שאם קרבה חטאתו ילכו המעות לים המלח זה דווקא כשנודע לו קודם כפרה אך אם נודע לו לאחר כפרה המעות יפלו לנדבה כי לא מפרישים מתחילה לאיבוד.

משנה בקומץ ולבונה וקטורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים מועלים משהוקדשו, ואם הם קדשו בכלי הם הוכשרו להפסל בטבול יום ומחוסר כיפורים ולינה וחייבים עליהם משום נותר וטמא אך אין בהם פיגול, והכלל הוא שדבר שיש לו מתירים אין חייבים בו משום פיגול ונותר וטמא עד שיקרבו מתיריו, ודבר שאין לו מתירים כשהוא קדש בכלי חייבים עליו משום נותר וטמא אך אין בו פיגול. **עמוד ב גמרא** מנין שחייבים על נותר וטמא אפילו בדבר שאין לו מתירים ששנינו בברייתא שאין לומר שחייבים על טמא רק בדבר שיש לו מתירים כמו בפיגול שהוא בידיעה אחת וקרבתו קבוע ולא הותר מכללו וחייבים עליו רק בדבר שיש לו מתירים וא"כ בטמא שיש בו שתי ידיעות בתחילה ובסוף וקרבתו עולה ויורד והותר מכללו בציבור נאמר שיהיה חייב רק בדבר שיש לו מתירים, אך נאמר אמור אליהם לדורותיכם כל איש אשר יקרב מכל זרעכם, ומדובר בכל הקדשים ואין לומר שחייבים עליהם מיד קודם הקרבת מתיריו שהרי נאמר אשר יקרב, ור"א אומר וכי יש נוגע שחייב וכשנאמר אשר יקרב זה בא ללמד שבדבר שיש לו מתירים חייב רק בקרבו מתיריו ודבר שאין לו מתירים חייב עליו משיקדש בכלי.

פרק ולד חטאת

מתרומת הדשן, ויש לומר שגם בבגדי כהונה נאמר שאסור להנות לאחר שבלו ושני כתובים אינם מלמדים אך זה מובן רק לרבנן שלמדו מהפסוק והניחם שם שבגדי כה"ג ביוה"כ טעונים גניזה, אך לר' דוסא שאומר שכהן הדייט יכול להשתמש בהם קשה מדוע לא לומדים מתרומת הדשן, ויש לומר שגם בעגלה ערופה נאמר שיש מעילה אחר מצותה וזה שני כתובים שאינם מלמדים אך זה מובן רק למ"ד ששני כתובים שבאים כאחד אין מלמדים וקשה למ"ד ששני כתובים מלמדים, ויש לומר שבעגלה ערופה נאמר מיעוט הָעֲרוּפָה ובתרומת הדשן נאמר מיעוט וּשְׁמוֹ ולכן לא לומדים מהם.

המשנה אומרת שלא מועלים בנסכים אחר שירדו לשיתין לכאורה זה לא כדעת ר"א בר' צדוק שאומר שהיה לול קטן בין הכבש למזבח במערבו של הכבש, ואחת לע' שנה ירדו לשם פרחי כהונה והביאו משם יין קרוש שדומה לעיגולי דבילה ושרפו אותו בקדושה כמו שכתוב בקודש הסך נסך שכר לה', וכמו שניסוכה בקדושה כך שריפתה בקדושה, ומבאר רבינא שלומדים גזירה שוה קודש קודש מנותר שנאמר ושרפת את הנותר באש לא יאכל כי קודש הם וכמו ששם שריפתו בקדושה כך הנסכים היבשים שריפתם בקדושה, יש לומר שמשנתינו סוברת כר"א בר' צדוק והוא דיבר רק באופן שנקלט, וללישנא בתרא הגמ' שאלה שהמשנה כר"א בר' צדוק והוא דיבר בנקלט, ודוחה הגמ' שדין השריפה בקדושה זה רק מדרבנן והפסוק הוא רק אסמכתא.

משנה לא נהנים ולא מועלים בדישון מזבח הפנימי והמנורה, ומי שהקדיש דישון בתחלה מועלים בו, לא מועלים בתורים שלא הגיע זמנם ולא בבני יונה שעבר זמנם. **גמרא**

דף יב במזבח החיצון נאמר ושמו אצל המזבח ולמדו משם שמועלים בדשן, ובמזבח הפנימי אמר ר"א שלומדים מהפסוק והסיר את מוראתו בנוצתה אל מקום הדשן וזה מיותר לגבי מזבח החיצון לכן לומדים משם למזבח הפנימי, ואין לומר ששני הפסוקים מדברים על מזבח החיצון ולקבוע מקום לזריקת מוראת העוף כי לזה מספיק לכתוב אצל המזבח וכתוב אל מקום הדשן ללמד על הדשן של מזבח הפנימי, ומנורה לומדים בגזירה שוה הדשן הדשן.

משנה לר"ש מועלים בתורים שלא הגיע זמנם אך בבני יונה שעבר זמנם לא נהנים ולא מועלים. **גמרא** לכאורה טעמו של ר"ש מובן כמו ששנינו שר"ש אמר שכל שראוי לאחר זמן והקדישו בתוך זמנו יש בו לאו ואין בו כרת, אך לרבנן קשה מדוע בתורים זה שונה ממחוסר זמן שיש בו מעילה ויש לומר שבמחוסר זמן יש מעילה כמו בעל מום שעומד לפדיון אך בעופות מום לא פוסל ואין בהם פדיון לכן אין מעילה במחוסר זמן של עופות.

עולא אומר בשם ר' יוחנן שמדאורייתא אין מעילה בקדשים שמתו, וכשאמר עולא שמועה זו אמר לו רב חסדא מי שומע לך ולר' יוחנן רבך וכי להיכן הלכה הקדושה, אמר לו עולא שבמשנה מבואר שבני יונה שעבר זמנם לא נהנין ולא מועלים וכי להיכן הלכה קדושתם, אמר לו עולא אני מודה שיש מעילה מדרבנן וקשה לי על כך וכי יש דבר שאין בו מעילה בתחילה ויש בו מעילה בסוף אך לכאורה בדם אין מעילה בתחילה ובסוף יש בו מעילה כמו ששנינו שלא מועלים בדם בתחילה וכשיצא לנחל קדרון מועלים בו, ויש לומר שגם בדם יש מעילה מתחילה **עמוד ב** כמו שאמר רב שהמקוץ דם לבהמת קדשים אסור בהנאה ומועלים בו.

רב המנונא הקשה לדברי רב ששנינו שבחלב המוקדשים ובביצי תורים לא נהנים ולא מועלים, אמר רב שרק בדם יש מעילה שאין קיום לבהמה בלי דם אך יש לה קיום בלי חלב ולכן אין בו מעילה, ורב משרשיא מוכיח ממה ששנינו שלא נהנים ולא מועלים בזבל ופרש שבחצר ודמיו יפלו ללשכה והרי לבהמה אין קיום בלי פרש, ויש לחלק שהפרש מגיע לה מהעולם ממאכלה וכשהוא הולך בא אחר אך אין לה קיום בלי הדם שבגופה.

מה שכתוב לגבי זבל ופרש שדמיו ללשכה זה ראייה לדברי ר"א שבכל מקום שאמרו חכמים שהוא קדוש ואינו קדוש דמיו הולכים ללשכה.

משנה לא נהנים ולא מועלים בחלב של מוקדשים ובביצי תורים ודוקא בקדשי מזבח אך בקדשי בדק הבית יש מעילה שאם הקדיש תרנגולת מועלים בביצתה ואם הקדיש חמורה מועלים בה ובחלבה. **גמרא** משמע במשנה שאם הקדיש למזבח קדושת דמים אין בה מעילה, ורב פפא אומר שחסר במשנה ויש להוסיף שדוקא שהקדיש קדושת הגוף למזבח אך אם הקדיש קדושת דמי לגבי מזבח נעשה כמי שהקדישו לבדק הבית ואם הקדיש תרנגולת יש מעילה בביצתה ואם הקדיש חמורה מועלים בה ובחלבה.

משנה כל מה שראוי למזבח,

דף יג ואינו ראוי לבדק הבית או שהוא ראוי לבדק הבית ולא למזבח או שאינו ראוי לא לבדק הבית ולא למזבח מועלים בו, כיצד שאם הקדיש בו מלא מים או אשפה מלאה זבל או שובך מלא יונים או אילן מלא פירות או שדה מלאה עשבים מועלים בה ובמה שבתוכה, אך אם הקדיש בור ואח"כ הוא התמלא מים או שהקדיש אשפה ואח"כ היא התמלאה זבל או שהקדיש שובך ואח"כ הוא התמלא יונים או שהקדיש אילן ואח"כ הוא התמלא פירות או שהקדיש שדה ואח"כ היא התמלאה עשבים מועלים בה ולא במה שבתוכה, ור' יוסי אומר שהמקדיש שדה ואילן מועלים בהם ובמה שגדל בהם כי הם גידולי הקדש, ולד המעושרת לא ינק מהמעושרת אך אחרים יכולים להתנות מתחילה שאם המעושרת תהיה

אמר בשם ר' יוחנן שאף שהקן בא מהאילן מותר להתיז והכוונה לאפרוחים שהם לא נאסרו, ור' יעקב אמר לר' ירמיה שאפרוחים מותרים בהקדש ובאשרה, וביצים אסורים בהקדש ובאשריה שיש כאן הנאה מהקדש וע"ז, ורב אשי אמר שאפרוחים הצריכים לאמם הם כביצים.

משנה גזברים שקנו עצים לצורך הקדש מועלים בעצים עצמם אך לא בשיפוי שיוצאת מהחיתוך שלהם וכן לא מועלים בעלים שלהם. **גמרא** שמואל אומר שבונים מחולין ואח"כ מקדישים את הבנין והטעם לכך הוא שהמתנדב מעות הוא מקדיש אותם ואומר שקדושת המעות תחול על הבנין והמעות יצאו לחולין ומהמעות משלמים לאומנים בשכרם, **עמוד ב** ויש להקשות ששנינו שממותר הקטורת שנשארה כל שנה הפרישו לאומנים בשכרם וחיללוה על המעות של האומנים ונותנים את הקטורת לאומנים בשכרם ואח"כ קונים אותה מהם מהתרומה החדשה, וקשה מדוע לא חיללוה על הבנין ויש לומר שמדובר בזמן שלא בנו, אך קשה שכתוב מעות האומנים א"כ הם בנו משהו, ויש לומר שאין בנין כשיעור המעות, אך קשה ששמואל אומר שאם חילל הקדש שווה מנה על שוה פרוטה הוא מחולל ויש לומר שזה רק בדיעבד אך לכתחילה צריך לחלל בשויו, ורב פפא מבאר שהטעם שבונים בחול כי התורה לא ניתנה למלאכי השרת ושמא בזמן הבנין הוא ישכב על אבני הבנין ואם הבנין קדוש הוא מועל בו, ויש להוכיח ממה ששנינו שגזברים שקנו עצים הם מועלים בהם אך הם לא מועלים בשפוי ובעלים ולכאורה מדוע יש מעילה בעצים שנאמר שיעשו כשהם חול שמא ירצו לשכב עליהם ונמצא שהם מועלים בקדשים, אמר רב פפא שאמנם בעצים שלא בונים בהם מיד יש חשש לכך, אך כאן מדובר בעצים שבונה בהם בו ביום ולא חששו בהם למעילה.

דף טו פרק קדשי מזבח

משנה קדשי מזבח מצטרפים זה עם זה למעילה ולחייב עליהם משום פיגול נותר וטמא וקדשי בדק הבית מצטרפים זה עם זה ובין קדשי מזבח ובין קדשי בדק הבית מצטרפים זה עם זה לענין מעילה. **גמרא** יש להקשות שאם קדשי מזבח וקדשי בדק הבית שקדושתם לא שווה שזה קדושת דמים וזה קדושת הגוף ובכ"ז הם מצטרפים זה עם זה כ"ש שקדשי מזבח מצטרפים לקדשי מזבח, ויש לומר שהמשנה כתבה את זה בנפרד מקדשי בדק הבית כי בקדושת מזבח יש צירוף לענין פיגול נותר וטמא וזה לא שייך לקדשי בדק הבית.

ר' ינאי למד שלא חייבים במעילה אלא בקדשי בדק הבית ובעולה, שנאמר נפש כי תמעול מעל מקדשי ה' ורק בקדשים המיוחדים לה' יש מעילה ולא בקדשי מזבח שיש מהם לכהנים ולבעלים, ויש להוכיח ממה ששנינו קדשי מזבח מצטרפים זה עם זה למעילה, ויש לומר שזה רק מדרבנן וכן

מינקת היא תיניק את ולדה, וכן ולד מוקדשים לא ינק מהמוקדשים אך יוכל להקדיש על מנת כן, פועלים לא יאכלו מגרוגרות של הקדש ופרה לא תאכל מכרשיני הקדש. **גמרא** מנין שולד מעושרת לא יינק ממנה אמר רב אחדבוי בר אמי שלומדים גזירה שוה העברה העברה מבכור שכמו שמועלים בבכור כך מועלים בחלב של המעושרת וחלב מוקדשים לומדים גזירה שוה אמו אמו מבכור.

רב אחדבוי בר אמי אומר שפועלים לא יאכלו מגרוגרות הקדש שכתוב לא תחסום שור בדישו דישו שלך ולא של הקדש, מי שדש קל עילין בשדה הקדש מעל, אך קשה שאין מעילה במחובר, ורבינא מבאר שהאבק של השדה מועיל לקלעילין ולכן בדישה הוא תלוש ויש בו מעילה.

עמוד ב משנה שרשי אילן של הדיוט שבאים בשל הקדש ושל הקדש שבאים בשל הדיוט לא נהנים ולא מועלים, מעיין שיוצא בשדה הקדש לא נהנים ולא מועלים אך משיצא מהשדה מותר להנות בו, מים שבכד של זהב של ניסוך המים לא נהנין ולא מועלים בהם ואם נתן אותם בצלוחית מועלים בהם, לא מועלים בערְבָה שבמקדש ור"א בן ר' צדוק אומר שהזקנים היו נהנים ממנה בלולביהן. **גמרא** ר"ל אומר שבכל המים שבכד לא מועלים אך מועלים בג' לוגים שבכד, ויש להקשות שבמשנה נאמר שבצלוחית מועלים משמע שבכד לא מועלים כלל, אלא ר"ל דיבר על מה ששנו שמועלים בצלוחית ואמר ר"ל שמועלים רק בשיעור ג' לוגים ולא ביותר מזה, ור' יוחנן אומר שמועלים בכולם ויוצא שר"ל סובר שיש שיעור למים, ויש להקשות ממה ששנינו שר"א אמר שהמנסך מי החג בחג בחוץ חייב, ואמר ר' יוחנן בשם מנחם מיוחדת שר"א כדעת ר"ע שלומדים מונסכיהם בין נסכי יין ובין נסכי מים ואמר ר"ל על כך שאין ללמוד שכמו שניסוך היין הוא בג' לוגים כך ניסוך המים א"כ יוצא שר"ל סובר שאין שיעור למים, ויש לומר שר"ל אמר רק לטעמו של מנחם מיוחדת.

משנה הקן שבראש אילן של הקדש לא נהנים ולא מועלים, וקן שבראשה של האשריה יתיז אותו בקנה מי שהקדיש חורש מעל בכל חלקי העצים.

דף יד גמרא לר' יוחנן ע"ז שנשברה מעצמה אסורה כיון שעכו"ם לא ביטל אותה ולר"ל היא מותרת שהעכו"ם אומר לעצמו אם היא לא הצילה את עצמה איך תציל אותי, ור"ל הקשה ממשנתנו שאומרת שיתז את הקן מראש האשריה בקנה ולכאורה מדובר בקנה שנשבר ממנה א"כ רואים שבנפל מאליו הוא מותר, ויש לדחות שמדובר שהעוף הביא קנה מאילן אחר, אך קשה א"כ מדוע כתוב שבשל הקדש לא נהנים ולא מועלים, אלא מדובר בגידולים שבאו אח"כ וסוברת המשנה שלא מועלים בגידולים, ומוכח כן ממה שכתוב שיתז בקנה ומדוע שלא יקחנה להדיא, ור' אבהו

אלו ביכורים אבל שאר הדברים במשנה נקראו תרומה להדיא.

משנה כל הנבלות של טמאים וטהורים מצטרפות זו עם זו וכל השקצים מצטרפים זה עם זה. **גמרא** רב אומר

דף טז שהנבלות מצטרפות זו עם זו רק לענין טומאה אך לענין אכילה טהורים לחוד וטמאים לחוד, ולוי סובר שגם לאכילה מצטרפים נבלות טהורים וטמאים, ורב אסי אומר טהורים לעצמם וטמאים לעצמם יש אומרים שהוא סובר כרב ויש אומרים שהוא חולק על רב ואף לענין טומאה הם לא מצטרפים, ויש להקשות ממה ששנינו שמיתת פרה ואבר מגמל חי אינם מצטרפים ומשמע שאבר גמל מת מצטרף עם של פרה ולא כדברי רב אסי, ויש לדחות שהכוונה שאברים משניהם כשהם חיים מצטרפים וכו' יהודה שסובר שאבר מן החי נוהג בטמאה אך יש לדייק שאבר משניהם לאחר מותם לא מצטרף וקשה א"כ מדוע נקטה הברייתא מיתת פרה וחיי גמל הרי גם כששניהם מתים אינם מצטרפים, ועוד ששנינו חצי זית פרה בחייה וחצי זית גמל במיתתה אינם מצטרפים אבל חצי זית מפרה וחצי זית מגמל בין בחייה ובין במיתתה מצטרפים, וקשה מהרישא לסיפא אלא משמע שמיתת שניהם מצטרפים, ורב אסי מבאר שהתנא הזה סובר שאיסור נבלה חל על איסור טמאה ורב אסי סבר שאיסור אינו חל על איסור.

עמוד ב רב יהודה אומר בשם רב שלוקה על אכילת שרצים רק בשיעור כזית שהרי נאמר בהם אכילה, ויש להקשות שר' יוסי בר' חנינא שנה לפני ר' יוחנן על הפסוק והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה ובין העוף הטמא לטהור ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא והפסוק מתחיל באכילה ומסיים בטומאה ללמד שכמו שהטומאה היא בשיעור עדשה כך איסור אכילה הוא בכעדשה, ור' יוחנן קילס את דבריו וקשה על דברי רב, ויש לבאר שר' יוסי בר' חנינא דיבר במיתתם ורב דיבר בחייהם ואביי מקשה שרב דיבר על המשנה והיא אמרה כל השרצים ומשמע אף במיתתם, אמר לו רב יוסף זה הדיוק שלך אך רב דיבר בעלמא ולא על המשנה.

יש להקשות מדוע ר' יוחנן קילס את דברי ר' יוסי הרי שנינו שאין שיעור לאברים ואפילו פחות מכזית נבילה ופחות מכעדשה משרץ מטמאים ואמר ר' יוחנן שלוקים על אכילתם רק בכזית, ורבא מבאר שמה שלוקה בכעדשה זה רק על ח' שרצים המובדלים מכל השרצים, ומקשה רב אדא בר אבהא א"כ גם בבהמה נחלק בין הטהורה שהיא מובדלת לטמאה שאינה מובדלת והם לא יצטרפו.

מה ששנינו שקדשי קדשים ששחטם בדרום יש בהם מעילה זה רק מדבנן, וכן מה ששנינו הנהנה מהחטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום, וכשהיא מתה כיון שנהנה ממנה כל שהוא מעל זה רק מדרבנן, אך קשה וכי אין מעילה מדאורייתא הרי שנינו שרבי למד מהפסוק כל חלב לה' לרבות אימורי קדשים קלים למעילה, ויש לומר שזה מדרבנן והפסוק הוא רק אסמכתא בעלמא, אך קשה שעולא אמר בשם ר' יוחנן שקדשים שמתו יצאו מידי מעילה מדאורייתא ולא מדובר בקדשי בדק הבית שהרי יש בהם מעילה גם לאחר מיתתה ואם הוא הקדיש אשפה לבדק הבית אין בה מעילה אלא מדובר בקדשי מזבח וכי יש בהם מעילה מדאורייתא אלא ודאי ר' ינאי סובר שיש מעילה בקדשי מזבח אך הוא אומר שבפסוק של נפש כי תמעול מעל משמע רק קדשי בדק הבית ולא קדשי מזבח, ובקדשי מזבח לומדים מעילה ממה שכתוב ואיש כי תאכל קדש בשגגה.

עמוד ב משנה חמש דברים מצטרפים זה עם זה בעולה: הבשר והחלב הסולת והיין והשמן, ובתודה ששה: בשר חלב סולת יין שמן ולחם. **גמרא** רב הונא שנה לרבא שיש חמשה דברים שמצטרפים בעולה ואמר לו רבא האם שנית לכל הזבחים בעולם הרי שנינו בתודה ו' דברים בשר חלב סולת יין שמן ולחמי תודה אמר רב הונא אכן יש לשנות בעולה, ושנינו במשנה כדברי הברייתא שעולה ואימוריה מצטרפים לכזית לאיסור העלאה בחוץ ולחייב עליהם משום פגול נותר וטמא, ומשמע רק בעולה ולא בשלמים ואמנם להעלותם בחוץ זה שייך רק לגבי עולה שהיא כליל והכל מצטרף אך פגול נותר וטמא שייך גם בשלמים שהרי שנינו כל הפיגולים מצטרפים זה עם זה וכל הנותרות מצטרפות זו עם זו, אלא יש לשנות שעולה ואימוריה מצטרפים זה עם זה לכזית לזרוק עליהם את הדם וכיון שהם מצטרפים ממילא חייבים עליהם משום העלאה בחוץ ופיגול נותר וטמא, וזה כדעת ר' יהושע בברייתא שאמר שכל הזבחים שבתודה שנשאר מהם כזית בשר וכזית חלב זורק את הדם אך אם נשאר חצי זית בשר וחצי זית חלב אינו זורק את הדם, ובעולה חצי זית בשר וחצי זית חלב זורק את הדם כי כולה כליל, ובמנחה אפילו כולה קיימת לא יזרוק, ולכאורה מה שייך זריקה במנחה ומבאר רב פפא שהכוונה למנחת נסכים שקריבה עם זבח.

משנה תרומה ותרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי וחלה וביכורים מצטרפים זה עם זה לאיסור ולחייב עליהם חומש, כל הפיגולים מצטרפים זה עם זה וכל הנותרות מצטרפים עם זה. **גמרא** הטעם שכולם מצטרפים שכולם נקראו תרומה לגבי חלה נאמר ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה וביכורים נקראו תרומה כמו ששנינו על הפסוק ותרומת ידך